

La llarga història d'un robatori poca-solta

Text i il·lustracions:
JORDI SOLER

La bellesa del paisatge, amb muntanyes atapeïdes de tota mena de vegetació; capritxoses de formes les carenes que es retallaven davant la llum rogenca del capvespre; una sàvia i calculada disposició dels sembrats i el poble, de cases molt velles dominades per un noble edifici que es distingia per sobre totes elles, no colpiren en absolut la sensibilitat d'aquell home. No l'havia portat a Santa Pau cap mena d'interès per l'estètica d'un dels paratges més bells de la Garrotxa, ans al contrari. Joaquim Vatua duia una consigna dels seus superiors que havia d'acomplir implacablement,

gairebé amb la precisió que s'exigeix a un espia en temps de guerra, i sabia que si fracassava en la tasca encomanada podien succeir-li coses força desagradables. Aparcà la furgoneta en un carrer de la part nova, dita centre urbà de manera un pèl pretensiosa, i baixà del vehicle. D'acord amb una meticulosa i dissenyada planificació, el primer pas a donar era observar la conducta dels vilatans, llurs costums habituals, els llocs on es reunien i quina mena de peculiaritats els caracteritzaven. Sabia que a aquella hora, preliminar a la del sopar, els pagesos tornaven dels conreus i feien

petar la xerrada en el bar de la plaça, conegut per “Can Mantega”. Joaquim Vatua hi entrà procurant que se’l miressin: era una tècnica per enganyar aquella bona gent; cridava l’atenció perquè duia calces curtes, d’una tela estampada amb flors de colors llampants, tenia a la mà esquerra una espectacular guia Michelin i del coll li penjava una magnífica càmera fotogràfica. El cap, se’l cobria amb gorra blanca, i tota l’aparença era la d’un turista moderadament desorientat. Com és fàcil imaginar, tots se’l miraren, encara que a Santa Pau ja s’havien fet a la presència de turistes i visitants ocasionals. Ell també es mirà molt bé les persones que a aquella hora omplien el local, i veié taules on es jugava a la botifarra, al dòmino i als escacs. Algun vell aïllat llegia “La Vanguardia” davant una cervesa, i la gent, recolzada al taulell, parlava dels afers propis de la pagesia: la collita, el bestiar, la salut de la parenta... L’inevitable televisor servia imatges que ningú no es mirava, i l’ambient, un pèl carregat de fum, s’espesseïa amb el zum-zum de les converses barrejades. El nouvingut s’apropà a la barra i demanà un gin-tònic, alhora que encenia un puret d’aquests que ara estan de moda. En retornar l’estoig del tabac a la butxaca, engegà una diminuta gravadora que hi tenia amagada per enregistrar tot el que allí es deia. Era el treball previ a una estratègia d’actuacions puntuals que l’havien de conduir a l’èxit de la seva estranya missió. Tot i que en la cinta s’hi acumulessin veus i més veus, al laboratori de Barcelona, usant sofisticades tècniques, ja en traïrien l’entrellat. Quan abonava l’import de la beguda, preguntà a la persona que atenia els parroquians si en el poble hi havia algun hostel o pensió, i la resposta fou que era millor anar a Olot, que és per allà mateix, on disposaria de bons hotels i tota mena de serveis.

— Bé, moltes gràcies. Per on s’hi va, a Olot? És que jo, pobre de mi, no conec aquesta zona, sap? Mai no hi havia estat abans.

— Sí, miri, agafi altra vegada la carretera per la qual ha vingut, i giri a l’esquerra. No té pèrdua, va directa a Olot.

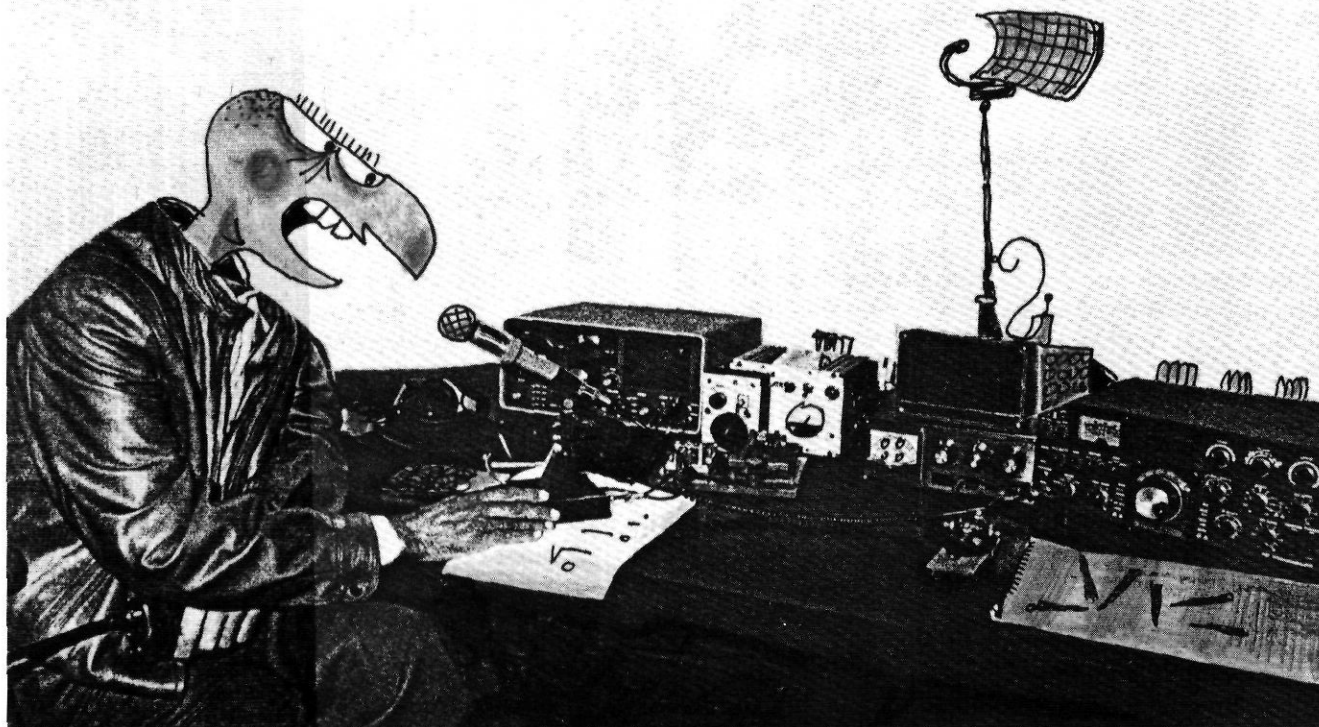
— Gràcies. Només espero que no sigui tan dolenta com la que m’ha dut aquí des de Banyoles. Mare de Déu, si tot són revolts i més revolts!

— No senyor, no. D’aquí a Olot està força més bé, i tampoc no és tan lluny. Hi arribarà de seguida.

En Joaquim Vatua coneixia de sobres la regió, però l’interessava molt que aquells bons jans el consideressin un foraster badoc i desorientat. Pujà a la furgoneta i poca estona després arribava a la capital de la Garrotxa. Sempre fingint-se turista sense càrta de navegar, inquirí a un grup de dones que feien petar-la en una cantonada on podria trobar un bon hotel, i una de les senyores li recomanà el Santa Margarida Palace, que es troba just davant l’església. Una altra dama d’aquella reunió de senyores, veient el vehicle en què anava el nouvingut, fou de l’opinió que potser el Santa Margarida li resultaria un pèl car.

— No hi fa res, senyora — digué ell—. Jo sóc pintor, artista, sap? i faig quadres molt grans. Per això viatjo amb aquest *trasto*. De tota manera, els estic molt agraït.

L’habitació era excel·lent i tenia una balconada que donava davant per davant amb la façana del temple parroquial. Disposava d’un bany molt complet i el llit era tou i semblava prou còmode. Sobre la tauleta de nit, una consoleta amb botons permetia al client seleccionar diverses emissores, i en un racó de l’estança s’alçava un frigorífic amb tota mena de refrescs. En Joaquim se sentí prou satisfet d’aquell confort que, sense ser luxós, li faria l’estada agradable. Llavors obrí la maleta en la qual hi havia molt poca roba, però en canvi contenia una bona quantitat d’estranyes aparells que anà traient i deixant sobre el llit; efectuada aquesta operació, començà a acoblar aquells aparells, i el resultat final fou una magnífica emissora, altament sofisticada, que el mantindria en contacte amb Barcelona. Es tractava d’una unitat operacional d’ultrafreqüència impossible de ser detectada pels aparells convencionals i fins i tot per les estacions de què estan dotats els serveis de seguretat. Endollà el giny a la presa de corrent que

hi havia al costat de la tauleta de nit i, manipulant el precís dial amb molta cura, recorregué la banda fins que sonà un senyal agut, un xiulet característic que indicava el punt exacte de la sintonia. Unes altres manipulacions acabaren d'ajustar l'aparell en evitació de qualsevol tipus de paràsit que interferís les comunicacions. Olot es troba en una mena de clos circumdat de volcans, i aquesta situació l'obligava a filar molt prim. Quan cregué que la disposició era l'òptima, empunyà el micròfon i féu les primeres proves.

— Delta Charlie, aquí Papa Bravo, contesteu-me. Canvio.

— O.K. Us passo la primera gravació efectuada al bar del poble. Canvio.

— Correcte, Papa Bravo, quan vulguis. Canvio.

Joaquim Vatuà tragué de la butxaca el minúscul magnetòfon, rebobinà la cinta i establí connexió amb l'aparell per enviar a Barcelona les converses enregistrades a Santa Pau mentre prenia el gin-tònic. En acabar-se la tramesa, se li donaren noves instruccions.

— Papa Bravo, desmunta l'aparell i amaga'l a la maleta. A les 02.00 a.m. estigues a l'escolta. Et serà donat un missatge. Canvio.

— Correcte, Delta Charlie. Faré un tomb pel poble en qualitat de turista. Canvio i tanco.

La nit, o millor dit, la vida nocturna d'Olot, no oferia massa al·licients. En una localitat industrial on es comença a treballar de bon matí, la gent no està pas gaire de gresca i es retira aviat. Només un parell de bars oferien una certa animació: l'anomenat "Pterodàctil", ple de jovenalla progre que escoltava balades de Gordon Lightfoot i un altre, ja als afores, el "Croscauum Mobile", on s'arreglaven lletraferits i aquarellistes que havien renegat d'en Vayreda i la seva escola, tots ells embolcallats amb música de Händel. Era evident que en aquests locals poca o cap informació trauria de Santa Pau, en especial del darrer —al "Pterodàctil" hi estigué el temps just per prendre una ratafia—, que volia ser una mena de cau del postmodernisme. Allí les converses tenien un vernís culterà de mínima qualitat, i els contertulis pontificaven, mig borratxos, sobre coses que tant se'ls en fotia. En Joaquim Vatuà, per no desentonar, demanà un bloody-mary amb força pebre i es limità a adoptar una postura displicent mentre escoltava, sense interès, les bestieses que els falsos intel·lectuals proferien. Quan més avorrit estava, entrà en aquella casa un personatge desmanegat en el vestir que tingué la virtut de fer-los callar a tots. Duia una barba incontrollada, espessa i més clara que fosca, i per l'escassa

mata de cabells, ben segur que ja ultrapassava la cinquantena. Adonant-se que la seva arribada havia provocat un silenci sobtat, el nouvingut esclatà en una sonora riallada, llarga i estentòria. En Joaquim afinà les orelles i es portà la mà a la butxaca on amagava l'aparell enregistrator; era un gest instintiu que en més d'una ocasió li havia estat força útil. L'home que reia tant, quan acabà d'esplaiar-se, digué:

— Així que m'esperàveu, eh? He, he, he! Teniu ganes de saber què he esbrinat, oi? Bé, home bé, molt bé... Joan, posa'm un whisky de malta, vinga, amb tant de gel com puguis. Ai cony, sí que en teniu de ganes de saber què he esbrinat, nois! Tè, Joan, mira, dona'm una mica de grana per anar picant. Doncs sí, home sí, és clar que n'he sabut, de coses!

El més alt dels allí presents fou el primer de dirigir-li la paraula. En Joaquim, mirant a un altre lloc, ja havia posat en marxa el cassette.

— Un ben juro que n'hi ha per llogar-hi cadires! I mira que ens hi hem trencat les banyes! Mira que n'hem estat de pallussos! Mira que en sabem, de perdre el temps! —exclamà encarant-se amb el que li havia preguntat quines noves portava.

— Tots ens pensàvem que seria la notícia de l'any, el gran tema que correria de boca en boca, el *desideratum*, he, he, he! Doncs ja ens podem ben fer fotre, que res de res, nanos, però res de res! La famosa pedra màgica de Santa Pau és un *bluff*, una mentida podrida, ha, ha, ha!

En Joaquim Vatua es quedà lívid, però no bellugà ni una pestanya. La pedra màgica! Si era precisament l'objecte que havia de robar! Un dels clients deixà el got sobre la taula, encarant-se amb el que reia tant.

— Com ho saps això, com pots demostrar-ho?

— Que com ho sé, pallús? Mira, mireu tots! —i tragué d'una bossa de lona que duia penjada al costat dret un pedrot blavós de textura llisa i mat.

— Aquí teniu el cèlebre talismà de Santa Pau. Vingà, toqueu-lo sense por, que no enrampa ni mossega! Ni tan sols és un roc de debò, ha, ha, ha! És un vil bocí de pedra artificial, una imitació dolenta, he, he, he!

Després el rebotí contra el paviment i s'hi polvoritzà. En Joaquim, sense voler, deixà anar un *Nooo!!!* mentre estenia els braços cap aquell individu, però fou inútil, perquè el rierenc postís havia estat reduït a bocinets. La reacció sobtada del nostre home deixà tothom sorprès. Fou llavors quan aquell que havia destruït el suposat talismà el veié per primera vegada.

— Qui ets, tu? D'on vens?

— Sóc... sóc foraster i estic de pas. He sortit a donar un vol, he vist aquest bar i m'ha fet gràcia entrar-hi. És molt bonic i original.

— Per què has dit *no!* quan he trencat la pedra?

— Home, m'ha semblat sentir que deïeu no sé què d'un talismà... potser, abans de destruir una cosa així... no sé, vull dir que podria ser interessant comprovar si de veritat té poders màgics.

— Ah, està bé. Vaja, vaja, vaja! Tu també ets dels que s'empassaren la superxeria? A tu també t'han enganyat com un xino? Ha, ha, ha! Ha, ha, ha!!!

— Dispensin, se'm fa tard i me n'haig d'anar. Què li dec, si us plau?

Quan sortia del local, observà que aquella gent es creia la farsanteria del pintoresc individu, perquè ja estaven tots parlant d'una altra cosa. S'acomiadà d'ells i tornà a l'hotel quan encara faltaven uns vint minuts per la mitjanit. Un cop a l'habitació tornà a desplegar la instal·lació de ràdio i esperà l'hora convinguda capbussant-se en una becaïna que es convertí en un son profund. A les dues en punt, l'aparell generà un brunzit penetrant que el tragué del llit d'un salt.

— Papa Bravo, aquí Delta Charlie, canvio.

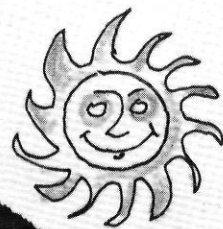
— Delta Charlie, tinc notícies greus i de primera mà, canvio.

— Endavant, Papa Bravo, estem a l'escolta.

En Joaquim Vatua passà la gravació dels fets ocorreguts dues hores i mitja abans al "Crosca-tuum Mobile". En acabar-se el missatge, li digueren de Barcelona:

— Correcte Papa Bravo. Pots afegir alguna cosa més? Canvio.

— Sí, Delta Charlie, el màgic talismà no era altra cosa que un tros de runa. Jo mateix he vist com s'esmicolava. Canvio.

— Papa Bravo, pots tornar a casa, però atenció: no volem que tornis de buit. Aprofita la furgoneta per portar el que sigui. És una ordre. No hi haurà més comunicació. Canvio i tanco.

Davant la sorpresa del recepcionista en veure que un client pagava l'hotel sense haver-hi passat la nit convinguda, en Joaquim abonà la factura i sortí al carrer solitari. Només algun gat cautelós caminava ran de paret amb la cua aixecada, i els semàfors automàtics regulaven un trànsit que no existia. Llavors, per obeir la consigna final que li donaren des de Barcelona, es dirigí a la furgoneta, l'engegà, sortí d'Olot per la carretera de Santa Pau

i, un cop arribat al tranquil poble, no tingué cap mena d'escrúpol per entrar en un camp de mongeteres on, amb absoluta sang freda i gràcies a la llum còmplice de la lluna, arrencà tots els preuats llegums i n'omplí la caixa del vehicle. Comesa l'espoliació, tornà altra vegada a Olot i des d'allí enfilà el camí més dret cap a Barcelona. Res del previst no havia funcionat, però almenys es complia el darrer propòsit de Delta Charlie i no tornava a la base sense, almenys, un mínim botí.

Jordi Soler és escriptor i ninotaire.